

[Tove Jørgensen]

noget? Er det først efter, at folk er blevet fyret, eller hvornår?

Ministeren og hr. Tastesen forsøger nu at lægge et røgslør over nedskæringerne ved at henvise til lovforslaget om udlægning og ressourceudvalget. Men så må vi slå fast med syvtommersøm, at i bemærkningerne til forslag om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg står der sort på hvidt, at der er tale om en administrativ reform, idet sigtet med udlægningen af de forskellige særforsorgsforanstaltninger til kommuner og amtskommuner er neutralt over for det for udlægningen gældende serviceniveau. Det er ikke administrationen, vi taler om i dag, det er netop serviceniveauet. Det kan folketinget ikke undslå sig for at tage stilling til. Vil flertallet forsøge det, så må de vide, at de alligevel har gjort det. Folketingets flertal vil dermed affinde sig med forhold, der gør ordet »velfærdssamfund« til en dårlig vittighed.

Jeg vil især minde socialministeren om de talrige protestbreve fra såvel forældre som personale, som ministeren har modtaget i den senere tid. Mange af dem har vi også fået i folketingets socialudvalg. Tænk på det brev, der blev sendt gennem undervisningslederen i Ribe- og Sønderjyllandsområdet om nedskæringer, på trods af at centeret ligger under landsgenemsnittet.

Eller brevet fra forældrene fra Lillemosegård, afdeling 8 A. I et skriftligt svar til mig bedyrede socialministeren i sommer, at flytningen af klienterne skete med forældrenes samtykke; der skete ikke tvangsflytninger. Brevet fra forældrene siger noget andet. Det fortæller nemlig det samme som det, der var hovedindtrykket af den høring om de åndssvages forhold, som hverken ministeren eller socialstyrelsens chefer kunne afse bare et par timer til at overvære. Hovedindtrykket var forældres og pårørendes magtesløse kamp mod kolde og kyniske myndigheder. Det var en gruppe menneskers fortvivlede nødråb til samfundet om dog at træde til, om dog at give dem en hjælpende hånd med deres meget store problemer. Det var mennesker, der med frygt og bæven ser den dag i møde, da de selv går væk og må overlade deres åndssvage pårørende til en uvis skæbne.

Så kan man godt, som hr. Tastesen gjorde, tale om integrering osv., men hvad er betingelserne for integrering og i det hele taget udslusning? Har det slet ingen sammenhæng

med de tilbud, der gives? Hvorfor er der f. eks. kun 2 aflastningshjem i hele landet til 5.000 åndssvage? Vi kender eksempler på familier, der i 21 år ikke har sovet igennem, fordi deres barn ikke sover om natten.

Det vidner om en enestående afstumpethed, en kynisk hjerteløshed, at sidde dette nødråb, som kom fra åndssvagehøringen, overhørigt. Det er så dybt reaktionært at gøre dette, at man skulle tro, at det var uforeneligt med socialdemokratisk politik, men det er det altså ikke. Så ved vi det. Kan vi ikke blive fri for disse hykleriske udsagn om, at der gøres noget? Sig dog hellere, at det rager jer en høstblomst!

Jeg vil godt lige vende tilbage til ministerens bemærkninger den 10. november 1977. Ministeren sagde ifølge Folketingstidende 1977-78, sp. 1718:

»Jeg går ud fra, at de forskellige ordførere ikke forventer, at jeg skal svare på alle de detaljerede spørgsmål, der er stillet. Det kan gøres under udvalgsarbejdet.«

Ja, det kan det måske nok. Men den 22. november 1977 stillede DKP 11 spørgsmål igennem socialudvalget. Der er ikke svaret på ét eneste endnu. Vi ville bl. a. have undersøgt, hvilke centre der rent faktisk har fået forbedringer. Vi har så tit fået at vide, at der var tale om en fordeling, men hvem der har fået forbedringer, har vi ikke kunnet få at vide. Men nogle gange er mangel på svar mere talende end ord. Hvis vi skal anskue det sådan, så er ministeren særdeles snakkesalig. Det er efterhånden ikke så få spørgsmål, ministeren besvarer på denne sigende måde.

Jeg skal imidlertid minde om et svar, som vi rent faktisk har fået, nemlig på spørgsmålet om, hvor meget der manglede, for at vi kunne opfylde åndssvagebogen af 1959. Vi fik at vide, at der manglede 700 medarbejdere inden for for sorgen, og at 50 pct. af klientelet var uden beskæftigelse.

Endelig skal jeg fremhæve et vidneudsagn fra høringen om de åndssvage, fra vidne Kirsten Jensen, der talte om de åndssvages retssikkerhed. Hun nævnte, at for første gang har ministeren, i en bekendtgørelse af september 1977, officielt godkendt medicin som fikseringsmiddel. Hvor befinder vi os egentlig, når vi skal til at klare personale mangelen ved brug af medikamenter?